

των, ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων· δὲν ὑπελείπετο παρὰ ἐλαφροῦς βομβαρδισμὸς διὰ τὰ τοὺς ἐξαναγκάσει νὰ παραδωθῶσι, καὶ ὁ γάλλος ταγματάρχης Βουτιῆ ζητεῖ ὄπλους ἀπὸ τὴν προσωρινὴν τῆς Ἑλλάδος Κυβέρνησιν. Ἰδοὺ τότε τί πρὸς αὐτὸν ἀπήντησαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Σωκράτους, τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Φειδίου . . . «ἡ ὑποταγὴ τῶν Ἀθηναίων θὰ σὲ δοξάσῃ, δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονῆς ὅτι ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως περιλείονται τὰ πολύτιμα λείψανα τῆς ἀρχαιότητος, τὰ ὅποια ὁ πανδαμάτωρ χρόνος δὲν ἤδυνήθη νὰ καταστρέψῃ· φείδου, χάριν τῆς πρὸς τὰ καλὰ ἀγάπης, τῶν ἀριστουργημάτων τῶν ἡμετέρων προγόνων· ὡς εὐχηθῶμεν δὲ τῇ Ἀθηνᾷ νὰ προφυλάξῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τὸν ναὸν αὐτῆς». (1)

Τοιαῦται λέξεις κατὰ τοσοῦτω κρισίμους στιγμὰς ἐκστομιζόμεναι πρέπει νὰ χαράσσονται δι' ἀνεξιτήλων γραμμάτων εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας, διὰ τὰ χρησιμεύωσιν ὡς φῖμωτρον κατὰ τῶν συκοφαντῶν.

Θ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

Φίλιπτε Κύριε Ἀρσένη,

Ὁ ποιητὴς τοῦ χαρισιότατου καὶ τρυφεροῦ ποιηματίου, τὸ ὅποιον σὰς ἐγκλείω εἰς τὸ γράμμα μου αὐτό, — στιχοπλόκος πολλὰ ὑποσχόμενος — εἶναι . . . ἄνευ περιστροφῶν ἀξιοματικὸς τοῦ Βασίλ. Ναυτικοῦ ἐκ τῶν νεωτάτων. Παρὰ τὴν φαιδρὰν ἡλικίαν του ὅμως καὶ τὰς δύο χροσὰς λαοῦδας ποῦ φέρει ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς στολῆς του, μὲ τὴν στρατιωτικὴν του μόρφωσιν τὴν πλήρη, συμβιβάζει καὶ ποιητικὴν φύσιν τὰ μάλιστα ἀνεπτυγμένην. Εἰς τὰ πλήρη ἐμπνεύσεως δοκίμιά του, διαφαίνεται παρὰ τὸν χαρίεντα στιχογενὸν, ὁ ποιητὴς, ὅστις, ἔχω τὴν πεποίθησιν, θὰ δύναται μίαν ἡμέραν νὰ ἀξιώσῃ περισσότερα

Χρειάζονται κόποι βέβαια πρὸς τοῦτο μεγάλοι, ἀλλὰ δι' ἕνα ναυτικόν, νέον μάλιστα, τί εἶνε οἱ κόποι! Διὰ τὸν «Ἐρωτα», πιστεύω ὅτι μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ἔργου σας — καὶ τοιοῦτοι εἶναι βέβαια ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ποικίλης Στῶσ» — δὲν θὰ ὑπάρξῃ δευτέρα γνώμη.

Μένω ὁ δικός σας

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΎΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὰ γλυκοζυμαμένα τὰ φαρμάκια σου
Τᾶχα ἀκουστὰ καὶ τᾶξερα παμπόνηρο
Καὶ φυλαγόμενον ἀπ' τὰ παιγνιδάκια σου
Κ' ἔτρεμα ὅταν σᾶβλεπα καὶ σ' ὄνειρο.

Ἀπείραχτος θαρροῦσα ἀπὸ τὰ βέλη σου
Πῶς θᾶμεινα γιὰ πάντα κ' ἐφαντάστηκα
Ὅτι δὲ θὰ γνωρίσω ἐκεῖδ τὸ μέλι σου
Ὅμως, ἀλλοίμονό μου! ἔστυλάστηκα.

Τώρα, σάφινω τὴ ζωὴ μου, βιάστα τη,
Σηλάβος σου θέλω νᾶμαι μέσ' στὰ βᾶσανα,
Ἐρωτα, στήν προή σου ἀπὴ τὴν ἄστατη
Ἐξῆς ἀληθινὰ καὶ πρωτανάσανα.

MARCO POLO

(1) Memoires du colonel Voutier sur la guerre actuelle des Grecs. p. 239.